

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN
RAPPORTEURS over het ontwerp van wet tot wijziging
van de Handelsregisterwet (*Staatsblad* 1918, 493).

Bij de overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer wezen vele leden er op, dat hier weder zwaarder lasten op het bedrijfsleven worden gelegd, ook op kleine bedrijven; zulks hoewel verlichting van bedrijfslasten nodig is. Ten aanzien van maatregelen met een daaraan tegengesteld effect past huns inziens grote waakzaamheid, ook van de zijde der Regering. Deze neme niet, ook niet ten dele, met de ene hand terug, wat zij met de andere aan verlichting van lasten gaf.

Dezelfde leden vroegen een omstandiger uiteenzetting van omvang en te verwachten toeneming van de opbrengst der opcenten, die ten behoeve van de Sociaal-Economische Raad staan te worden geheven.

Bezwaar rees bij hen voorts tegen het bepaalde in het nieuwe artikel 19c, dat de mogelijkheid opent tot verhoging van de bijdragen met opcenten „in bijzondere gevallen”. De Staatssecretaris heeft dat in de Tweede Kamer wel is waar uitgelegd als „in zeer uitzonderlijke omstandigheden”, maar deze leden waren er geenszins gerust op, dat in de praktijk niet veelvuldig die „zeer uitzonderlijke omstandigheden” geacht zullen worden aanwezig te zijn. Dit nu zouden zij ongewenst achten. Zij verlangden de verzekering, dat niet dan bij hoge uitzondering en dus slechts hoogst zelden opcenten zullen worden toegestaan.

Nadere uitleg werd hunnerzijds verzocht van het bepaalde in artikel 19b. Wat zijn „met ondernemingen gelijk gestelde bedrijven, die niet zijn gericht op het maken van winst”? Wie effectueert die gelijkstelling en hoe geschiedt dat? *Moet* zulk een algemene maatregel van bestuur worden uitgevaardigd of is uitvaardiging slechts mogelijk, niet verplicht? Zijn zulke bedrijven in het algemeen vrijgesteld van betaling van bijdragen, tenzij in een algemene maatregel van bestuur bedragen bepaald worden? Zullen die bedragen niet steeds lager moeten zijn dan die, in artikel 19, lid 1, bedoeld? Zo ja, waarom is dat dan in artikel 19b niet uitgedrukt? Vallen onder deze „bedrijven” ook instellingen met een overwegend sociaal doel, als b.v. stichtingen of verenigingen, die tot zulk een doel een spaarbank inrichten, bedrijfsverenigingen ter uitvoering van sociale verzekeringswetten, woningbouwverenigingen en bouwspaarbanken? Ten aanzien van die instellingen achtten de aan het woord zijnde leden het niet beslissend of zij gericht zijn op het maken van winst, doch eer waartoe die winst, zo al gemaakt, strekt: tot een sociaal of sociaal-charitatief doel, dan wel tot andere doeleinden van meer privaat belang. Deze leden hoopten, dat bedoelde instellingen, voor zover de wet er op van toepassing is, wel onder artikel 19b zouden vallen en dat de Regering de even aangeduide interpretatie nopens het gericht zijn op winst tot de hare zou maken. Gaarne zouden zij zien, dat de Regering het daarheen wilde leiden, dat zulke instellingen, zo zij al onder de wet vallen, in het algemeen niets of slechts een veel geringere bijdrage verschuldigd zullen zijn, dan in artikel 19, lid 1, genoemd.

Tegen het nieuwe tweede lid van artikel 19, sub *b*, waren bij hen eveneens bezwaren gerezen. Kapitaal draagt risico; het op leenbasis verstrekte geld is juist risico-mijdend. De gelijkstelling nochtans van beide soorten middelen voor de toepassing van deze wet miste huns inziens genoegzame grond en deze beschouwden zij als een ongewenst precedent.

Voor het overige zouden deze leden bereid zijn te verklaren, dat zij in het algemeen gaarne instemden met strekking en inhoud van het wetsontwerp, voor zover de gronden tot terughoudendheid, die hun, gelijk uit het voorgaande blijkt, helaas niet ontbreken, hun zulks toelaten.

Vele andere leden volstonden met hun instemming te betuigen met het wetsontwerp. De verdienste er van zagen zij met name in een vollediger inventarisatie van het bedrijfsleven dan tot dusver, hetgeen zij niet alleen voor de rechtszekerheid, maar ook met het oog op de uitbouw van de publiekrechtelijke bedrijfsorganisatie van betekenis achtten.

Enkele leden, die opmerkten, na de recente behandeling van het ontwerp in de Tweede Kamer geen behoefte te hebben hun bezwaren daartegen breedvoerig uiteen te zetten, onderstreepten de opmerkingen, die van de zijde van de heer Reuter in de Tweede Kamer zijn gemaakt, welke beantwoording door de Staatssecretaris hen niet had bevredigd. Door de verhoging van de inschrijvingskosten worden de kleine ondernemingen relatief het zwaarst belast. Verder is het naar hun mening onjuist, dat door het amendement van de heer Hooij in de Tweede Kamer de mogelijkheid geopend is om de straathandel onder de werking van deze wet te brengen.

Vastgesteld 11 Mei 1954.

HOOGLAND
WITTEMAN
WOUDENBERG
REIJERS.